

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupeného Mgr. Petrem Křížákem, advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2015, č. j. OAM-169/LE-VL18-VL08-PS-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 12. 2015, č. j. 20 A 8/2015 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele advokátu Mgr. Petru Křížákovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8.228 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele **nese** stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však do 22. 2. 2016.

Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu: Žalobci bylo v roce 2011 rozhodnutím Policie ČR dne 1. 9. 2011 č. j. KRPA-54052/ČJ-2011-000022 uděleno správní vyhoštění na dobu tří let, tedy na dobu od 8. 10. 2011 do 8. 10. 2014. Dne 8. 10. 2014 kolem 8:00 hodiny bylo při kontrole zjištěno, že se zdržuje na území České republiky. K tomu žalobce uvedl, že přijel z Polska již dne 5. 10. 2014 a svůj cestovní pas po přechodu hranice roztrhal a zahodil; potvrdil vědomí neoprávněného pobytu a nijak to neřešil. Policie ČR dne 31. 10. 2014 rozhodla o uložení dalšího správního vyhoštění a dobu, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovila na 6 měsíců; rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 11. 2014. Žalobce však dne 28. 11. 2014 podal žádost o mezinárodní ochranu, o které žalovaný rozhodl dne 13. 4. 2015 tak, že mezinárodní ochranu neudělil; rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 4. 2015. Žalobce podal proti rozhodnutí u Krajského soudu v Hradci Králové dne 4. 5. 2015 žalobu, o níž bylo rozhodnuto dne 1. 9. 2015 (právní moc 14. 9. 2015) tak, že soud tuto žalobu odmítl. Dne 28. 10. 2015 v 00:05 hodin byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR a bylo zjištěno, že znovu nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, proto byl rozhodnutím Policie ČR ze dne 28. 10. 2015 zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů. Dne 4. 11. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, následně dne 5. 11. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Krajský soud nesdílel názor žalobce, že nerespektování dvou správních rozhodnutí o jeho vyhoštění z České republiky a nelegální pobyt v České republice je pouze prohřeškem. Nelegální pobyt na území České republiky je v každém případě narušením veřejného pořádku, nicméně nemusí být vždy takové intenzity, aby se jednalo o dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V případě žalobce se však nejedná „pouze“ o nelegální pobyt, nýbrž se jedná o nelegální pobyt po předcházejících dvou správních vyhoštěních, která žalobce nerespektoval. Dle soudu při plném vědomí cizince, že je vyhoštěn z území České republiky, a přesto na území České republiky setrvává, dochází již k zcela vědomému ignorování rozhodnutí státních orgánů a toto chování je podřaditelné pojmu narušení veřejného pořádku ve smyslu ustanovení § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Veřejný pořádek lze ztotožnit s dodržováním právních norem či dalších pravidel společenského chování, s jejichž obsahem se většina společnosti ztotožňuje a souhlasí, aby jejich porušení bylo sankcionováno (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015 č. j. 1 Azs 193/2015 - 29). Žalobce tedy musel předvídat, že nerespektování správního rozhodnutí bude mít následky. Jestliže se nadále zdržoval na území České republiky v době vykonatelnosti správního rozhodnutí o vyhoštění, mařil vůli správních orgánů a v konečném důsledku tak veřejný pořádek narušil.

Nevycestování, i přes pravomocné uložení správního vyhoštění, představuje nejen nelegální pobyt cizince na území České republiky, ale současně nabývá již zcela nové kvalitativní roviny, neboť takovým jednáním, je-li úmyslné, přinejmenším po formální stránce naplňuje skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 trestního zákoníku. Z uvedeného tedy jednoznačně plyne, že setrvání cizince na území České republiky i poté, co se stalo vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění tohoto cizince, je mnohem závažnějším jednáním než za situace, kdy cizinec pouze setrvává na území České republiky, např. po skončení platnosti jeho víza. V této souvislosti soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j.

pokračování

7 Azs 193/2014 - 44, kde je vysloveno, že v případech, kdy má intenzita porušování právního řádu trestněprávní dimenzi, je zcela mimo pochybnost, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Za nepřipadné pak soud považoval žalobcovy odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010 - 151 a ze dne 5. 2. 2004 č. j. 1 Azs 21/2013 - 50.

Žalobce popřel, že by jeho nelegální pobyt na území ČR a nerespektování správního vyhoštění představovalo nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek se zdůrazněním, že při prvním vyhoštění, které mu bylo uděleno v délce tří let, toto porušil jen nepatrně několika málo dny a druhé správní vyhoštění porušil nevědomě, neboť mu nebylo známo, že Krajský soud v Hradci Králové již o jeho žalobě ve věci udělení mezinárodní ochrany rozhodl. Toto rozhodnutí mu bylo doručeno fikcí, což ani nevěděl, že lze takto doručovat. Dále pak vyslovil názor, že nerespektování správního vyhoštění za situace, že přicestoval na území České republiky až po třech letech od prvního správního vyhoštění, je přinejmenším ne zcela jednoznačné a nejedná se o skutečnost, která by byla zcela zřejmá ze spisového materiálu.

Soud však s jeho názorem, že ve spise není opora pro učiněné závěry o prvním vyhoštění a jeho nerespektování, nesouhlasil. Součástí spisu jsou rozhodnutí Policie ČR o vyhoštění a zajištění a krajský soud vycházel ze zásady presumpce správnosti rozhodnutí, tedy i z obsahu odůvodnění těchto rozhodnutí. Konkrétně pak v rozhodnutí Policie ČR, KŘP Středočeského kraje ze dne 31. 10. 2014 je zcela jasně z protokolu ze dne 8. 10. 2014 uvedeno, že žalobce přicestoval na území ČR dne 5. 10. 2014 přes blíže nezjištěný hraniční přechod z Polské republiky, že svůj cestovní pas po přechodu hranic do ČR roztrhal a zahodil, a dále potvrdil, že o vydaném rozhodnutí s platným zákazem pobytu věděl, avšak nijak to neřešil. Soud nepřisvědčil žalobci, že nerespektování zákazu správního vyhoštění v období od 8. 10. 2011 do 8. 10. 2014 je nejednoznačné, naopak porušení povinnosti vycestovat z České republiky v důsledku správního vyhoštění tak, jak jej zástupce žalobce předkládá, je výrazně zjednodušování předmětného problému.

Žalobce ve správním řízení nepopřel, že věděl, že se na území České republiky zdržuje nelegálně a neobstojí tedy tvrzení nyní obsažené v žalobě, že mu v důsledku neznalosti faktu skončení řízení u Krajského soudu v Hradci Králové tato skutečnost nebyla známa. Byl to žalobce, kdo podal žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové, a tudíž bylo nejen jeho povinností sledovat průběh řízení, ale především to bylo v jeho zájmu. Jestliže žalobce svou nevědomost o výsledku soudního řízení spojuje s nedoručením soudního rozhodnutí jeho osobě, pak soud zdůraznil, že při doručování soudních rozhodnutí platí určitá pravidla. Jedním ze zásadních pravidel je, že není-li možno zásilku při doručování přímo adresátovi předat, pak se zásilka uloží, o čemž musí být adresát informován, a nevyzvedne-li si ji adresát, v tomto případě žalobce, nastává fikce doručení. Je pouze věcí účastníka soudního řízení, aby si průběh řízení „pohlídal“. Ignorování převzetí doručovaného rozhodnutí jde jen k tíži účastníka řízení a nemůže být vykládán v jeho prospěch.

Pokud se žalobce domáhal uplatnění článku 8 Úmluvy s odvoláním na sdílení společné domácnosti s českou přítelkyní, pak se soud zcela ztotožnil s názorem žalovaného, že se ze strany žalobce jedná o účelové tvrzení, zcela odporující předcházejícím

tvrzením jeho samotného. Žalobce v řízení o vyhoštění v roce 2014 uváděl, že na území České republiky nemá žádné příbuzné, není osobou ani rodinným příslušníkem občana Evropské unie a ani s ním nežije ve společné domácnosti; jako bydliště v České republice bylo uvedeno P., V. 47. Ještě v řízení o zajištění v říjnu 2015 uvedl, že nemá žádnou stálou adresu pobytu na území České republiky, bydlel na adrese P., Z. 569/3, kde dostal výpověď. Na této adrese žil pouze jeho krajan. Nyní bude bydlet různě u známých. Nežije ve společné domácnosti s žádnou osobou, která je občanem EU. Teprve v žádosti o mezinárodní ochranu dne 4. 11. 2015 uvedl, že v ČR žijí jeho dvě sestřenice a přítelkyně K. Č., bytem P. Z. J., se kterou má vztah již jeden a půl roku a žijí ve společné domácnosti. Stejně tak u jednání soudu uvedl, že s přítelkyní žije ve společné domácnosti, žil s ní na adrese Z. 569/3, P. a po vypovězení z této adresy se vrátili k sestře na adresu J., P. Vzhledem k uvedenému soud přisvědčil správnímu orgánu, že tvrzení o společné domácnosti s českou přítelkyní je ryze účelové. Převážná část informací, na základě kterých správní orgány ve věcech cizinců rozhodují, je postavena na informacích předkládaných cizinci, o jejichž právech či povinnostech se rozhoduje. Je proto na nich, aby uváděli informace pravdivé, které ve výsledku vytvářejí obraz věrohodnosti jich samotných. Jestliže žalobce ve všech řízeních, které předcházely podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 4. 11. 2015, uváděl zcela jiné informace o svém pobytu, příbuzných v České republice či osobních vztazích k jiným osobám, pak soud zcela přisvědčil žalovanému správnímu orgánu o nevěrohodnosti tvrzení o společné domácnosti s českou přítelkyní, a to i přes žalobcem předložené listinné důkazy (dopisy a fotografie).

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí vzhledem k absenci odůvodnění dopadu jeho setrvání v Zařízení pro zajištění cizinců do jeho soukromého života. Ač žalovaný skutečně takto v žádné části svého odůvodnění své úvahy neprezentoval, s ohledem na rekapitulaci zjištěného skutkového stavu, tak jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 3, dospěl soud k závěru, že správní orgán měl v tomto směru dostatečné podklady pro úvahu o eventuálním narušení soukromého života setrváním v Zařízení pro zajištění cizinců, a tudíž dostatečným způsobem zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce. Své povinnosti tak dostál. Vzhledem k tomu, že tvrzení o společné domácnosti s přítelkyní K. Č. soud v souladu s názorem žalovaného vyhodnotil jako nevěrohodné, rozhodnutí o setrvání v Zařízení pro zajištění cizinců nezasahuje do soukromého a rodinného života žalobce.

Krajský soud se nezabýval situací v zemi původu, neboť vyhodnocení této situace má dopad na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany při zvažování možnosti udělit žadateli doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu.

Další otázkou, kterou soud řešil, byla přiměřenost a odůvodněnost doby uložení povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců. I když určení délky setrvání v Zařízení pro zajištění cizinců se pohybuje v mezích správního uvážení, musí být seznatelná úvaha správního orgánu, na základě které byla délka setrvání stanovena. V souzené věci žalovaný správní orgán rozhodl o povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců do vycestování, maximálně však do 22. 2. 2016, tedy v délce 110 dní. Při stanovení délky povinnosti setrvat v daném zařízení vycházel z předpokládané délky řízení o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to 90 dnů, dále kalkuloval s případnou podanou žalobou proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a připočetl 15 dnů a přiměřenou dobou potřebnou pro doručování

pokračování

v soudním řízení 5 dní. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil stanovenou dobu povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců. Doba 110 dnů je přiměřená a přezkoumatelně odůvodněná, přičemž správní orgán zdůraznil svou povinnost dodržet maximálně zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Soud nesdílel názor žalobce, že tato doba byla zcela formálně a neodůvodněně stanovena. Žalovaný při stanovení délky doby má toliko možnost vycházet z předpokládané a praxí ověřené doby řízení. Samozřejmě, že může dojít v jednotlivých případech k odchylkám, nicméně to žalovanému v době rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení není známo. Nelze žalovanému vytýkat kalkulování s podáním žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, neboť právě v případě žalobce první žádost o mezinárodní ochranu byla podána rovněž až v době vyhoštění, správní orgán tedy zcela správně uvážil, že stejnou ochranu žalobce využije i v aktuálním řízení o žalobě ve věci mezinárodní ochrany.

Žalobce (dále jen stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a soud měl z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušit (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).

Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spatřuje stěžovatel především v tom, že se soud nevypořádal s námitkou, podle níž je institut setrvání v zařízení pro zajištění cizinců fakticky nepoužitelný. Samotný institut setrvání v zajišťovacím zařízení podle ustanovení § 46a zákona o azylu, nemůže zabezpečit to, že cizinec bude v takovém zařízení v době, kdy již odpadne odkladný účinek jeho žaloby. Jelikož právě po tomto okamžiku – kdy již cizinec není „chráněn“ probíhajícím správním nebo soudním řízením o mezinárodní ochraně – se zcela logicky zvyšuje nebezpečí toho, že cizinec nebude respektovat předpisy o pobytu cizinců na území České republiky, bylo by naprosto neakceptovatelné, aby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců chránilo veřejný pořádek v oblasti zachování pravidel o pobytu cizinců na území České republiky v době, kdy je nebezpečí porušení těchto pravidel spíše nižší.

Z této skutečnosti tedy lze vyvodit pouze následující závěry. Buď je třeba za nebezpečí pro veřejný pořádek považovat hrozbu, že cizinec po neúspěšném řízení o udělení mezinárodní ochrany nevycestuje z území České republiky, v takovém případě ovšem je institut setrvání v zařízení pro zajištění cizinců v naprosté většině případů nepoužitelný, a proto by bylo jeho využití neústavní s ohledem na neodůvodněný zásah do práva svobody zakotveného v článku 5 Úmluvy a článku 8 Listiny. Nebo takové nebezpečí nemůže být „dostatečným“ nebezpečím ohrožujícím veřejný pořádek a v takovém případě je tuto skutečnost třeba promítnout do úvah o konkrétním nebezpečí, které žalobce představuje pro veřejný pořádek. Stručně řečeno, pokud by měl být žalobce zajištěn z důvodu hrozby, že po neúspěšném řízení o udělení mezinárodní ochrany se bude vyhýbat vycestování z České republiky, předmětný institut by z důvodu neexistence dostatečných zákonných lhůt pro předmětná správní a soudní řízení byl nepoužitelný, a proto nezákonný, pokud by žalobcův pobyt na svobodě představoval závažnější nebezpečí, než je nelegální pobyt na území České republiky po rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, musela by tato skutečnost být v rozhodnutí rozvedena. Vzhledem k tomu, že

tomu tak není, je zřejmé, že rozhodnutí je nezákonné, ať se již soud přikloní k jakémukoliv názoru na otázku nastíněnou pod tímto žalobním bodem.

Touto principiální námitkou se ovšem soud ani náznakem nezabýval a žalobní bod nezmínil ani v rozsudku. Tímto postupem ovšem zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, která musí vést k jeho zrušení.

Za další důvody nepřezkoumatelnosti rozsudku označil stěžovatel nedostatečné vyřazování se s otázkou zásahu do rodinného života a se stanovením délky doby zajištění.

Nesprávné posouzení právní otázky vidí stěžovatel v tom, že soud nesprávně vyhodnotil vliv absence subjektivní stránky jednání na nebezpečí pro veřejný pořádek. Stejně jako v žalobě zopakoval, že nevěděl o skončení předchozího soudního řízení ve věci mezinárodní ochrany u Krajského soudu v Hradci Králové a nelze tedy tvrdit, že by úmyslně mařil správní vyhoštění. Stěžovatel nepochybně, že se na území České republiky pohyboval nelegálně a v rozporu s vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění, ovšem v jeho případě se jednalo o zcela nevědomé protiprávní jednání, jež samozřejmě nelze bagatelizovat, ovšem u nějž na druhou stranu nelze uvažovat o skutečném, aktuálním a dostatečně závažném ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V této souvislosti je vhodné uvést, že jednání stěžovatele rovněž nebylo subsumováno pod skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, ačkoliv stěžovatel byl zajištěn právě policejním orgánem, u stěžovatele zcela absentovala subjektivní stránka takového trestného činu, což uznaly i orgány činné v trestním řízení, které vůbec nezahajovaly trestní stíhání.

K důvodu rozporu napadeného správního rozhodnutí se spisy stěžovatel nic konkrétního neuvedl. Závěrem navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Nejprve se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku.

Úvodem je třeba uvést, že nepřezkoumatelnost je pojem zakotvený především v ustanovení § 76 s. ř. s. a poté též v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., procesním předpisem však není nijak definovaný. Doktrinálně se pojem nepřezkoumatelnosti dělí na nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Stěžovatel má s ohledem na obsah námítky zřejmě na mysli nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ta ovšem postihuje primárně nedostatek důvodů skutkových a pouze při aplikaci ustanovení § 103 odst. 1 písmeno d) s. ř. s. lze k tomuto základnímu vymezení přidružit i nedostatky další, především pak nevypořádání uplatněných žalobních bodů. Aby však bylo možno hovořit o nepřezkoumatelnosti rozsudku, muselo by se jednat o absenci úvah v takové míře, že by vůbec nebylo možno učinit si úsudek o zákonnosti výroku, který soud ve věci učinil. Jak bylo opakovaně judikováno i Ústavním soudem (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, usnesení ze dne 1. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 4069/14) „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE a vyvracení jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví*

pokračování

vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“. Na základě této výchozí úvahy pak Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení uplatněné námitky.

Z obsahu žaloby je zřejmé, že tezi, podle níž „*samotný institut setrvání v zajišťovacím zařízení podle § 46a azylového zákona nemůže zabezpečit to, že cizinec bude v takovém zařízení v době, kdy odpadne odkladný účinek žaloby*“ stěžovatel skutečně uvedl pod bodem V. žaloby. Další průvodní text je shodný s textem námitky uplatněné v kasační stížnosti. Z textu však není zřejmé, jaký vztah má tato teze k okolnostem projednávaného případu a co přesně jí chtěl stěžovatel vlastně říci. Výsledkem jeho úvah je tvrzení, že stěžovatelův nelegální pobyt na území České republiky nepředstavuje vážné ohrožení veřejného pořádku, argumentace k tomuto závěru je však natolik sofistikovaná, že není zřejmé, s čím přesně by se měl soud vypořádávat. K tomu lze snad jen podotknout, že poslední žádost žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany byla podána dne 4. 11. 2015, tj. před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž v době jeho vydání o ní nebylo rozhodnuto. Žaloba proti rozhodnutí o zajištění cizince ani nemá odkladný účinek, žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ho má jen v některých případech, které ovšem správní orgán rozhodující o zajištění není oprávněn jakkoliv předjímat. V době kdy Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti, byl naopak stěžovatel již více než měsíc na svobodě. Použitelnost institutu zajištění cizince odvíjí od cíle, který sleduje. Tím je zamezení zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci, či jiné nelegální aktivity. Podrobnosti k realizaci tohoto cíle stanoví zákon. S ohledem na výše uvedené lze tedy veškeré úvahy stěžovatele na toto téma označit za nesouvisející s projednávanou věcí.

Na tuto situaci pak přesně dopadá výše zmiňovaný nálezn Ústavního soudu, jenž pro přezkoumatelnost rozhodnutí stanovil jako dostačující vlastní ucelený argumentační systém, z něhož bude dostatečně zřejmé, jak soud o předmětu sporu uvažil. Tento požadavek napadený rozsudek splňuje, a to i v případě sporných otázek zásahu do rodinného života a stanovení délky doby zajištění. Tyto otázky byly soudem rozebrány velmi podrobně a srozumitelně, o čemž svědčí i skutečnost, že s jeho závěry stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle a v podstatě věcně polemizuje. Pokud jde o zásah do rodinného života, je nutno ještě zdůraznit, že se touto otázkou soud zabíral dokonce nad rámec nutného. Jeho zkoumání v tomto rozsahu je totiž vyhrazeno jen rozhodování o správním vyhoštění, v otázkách mezinárodní ochrany je však bez významu kromě případů uvedených v ustanovení § 46a odst. 3 zákona o azylu. Pro zajištění cizince je tedy obecně rozhodné pouze splnění podmínek uvedených v § 46a citovaného zákona, analogie zde není přípustná, článek 8 odst. 2 Úmluvy tím není nijak dotčen. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že vadou nepřezkoumatelnosti napadený rozsudek netrpí.

Ve věci námitky nesprávného posouzení právní otázky vlivu subjektivní stránky jednání stěžovatele ve vztahu k nebezpečí pro veřejný pořádek lze pak v celém rozsahu odkázat na výstižné a velmi podrobné odůvodnění rozsudku krajského soudu (které je pro tento účel rozsáhle rekapitulováno výše), s nímž se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Stěžovatel zde k argumentaci uplatněné již v žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince nic nového nedodal a nebude tak v zásadě činit ani tento soud. V této souvislosti pak lze jen poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 6 Azs 35/2016 –

27, v němž se v jiné věci stěžovatele (přezkum rozhodnutí o zajištění cizince ze dne 29. 10. 2015 podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců) soud zabýval obdobně formulovanou námitkou a dospěl přitom k závěru, že není důvodná. Od tohoto závěru nemá Nejvyšší správní soud důvodu odchýlit se ani v projednávané věci.

Stručně lze tedy shrnout, že o nelegálnosti svého pobytu na území České republiky stěžovatel věděl a i v případě, že by tomu tak v druhém případě fakticky nebylo, jak nyní tvrdí, bylo by to z důvodů, které jdou výhradně na jeho vrub a k jeho tíži. Dosavadní jednání stěžovatele popsané výše tak dostatečně odůvodňuje domněnku, že dotýčný představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, k nesprávnému posouzení právní otázky ze strany správního orgánu a následně krajského soudu tedy nedošlo.

Napadený rozsudek je zákonný, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však prokazatelné náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Za této situace nepřiznal Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovenému zástupci stěžovatele přiznal soud odměnu za zastupování za dva hlavní úkony právní služby podle § 9 odst. 4 a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 3.100 Kč, k nimž náleží paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč, celkem tedy 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, navýšil soud uvedenou částku o 21 %, takže úhrnem přiznal k úhradě odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 8.228 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. dubna 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu